

Перелік використаних джерел

1. Роскладка А. А. Проблеми вимірності параметрів бізнес-процесів / А. А. Роскладка // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. – № 2. – 2011. – С. 256–263.
2. Роскладка А. А. Особливості функціонування інноваційного вищого навчального закладу в сучасних умовах / А. А. Роскладка // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – № 1. – 2010. – С. 257–263.

КВАЛІМЕТРИЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНКИ РІВНЯ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*О. В. Роскладка, к.ф.-м.н., доцент
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Наукова діяльність професорсько-викладацького складу та студентів вищого навчального закладу традиційно важко піддається об'єктивному аналізу. У деякій мірі це обумовлено специфікою певної наукової роботи. Проте, головна проблема пов'язана із неможливістю оцінити в кількісній шкалі такі ключові характеристики наукової роботи як глибина дослідження, наукова новизна результатів, їх практична значущість тощо.

В основі будь-якої методики оцінювання об'єкта лежать чотири взаємопов'язаних дії [1–4]:

- 1) аналіз об'єкта;
- 2) вимірювання його характеристик (параметрів);
- 3) якісно-кількісна оцінка у вигляді узагальнення деяких даних;
- 4) порівняння результатів із заданими показниками (стандартами).

Перша дія передбачає виділення в об'єкті тих характеристик, які потрібно виміряти. Вимірювання являє собою дію зі встановлення відношення між характеристикою та її мірою, заданою в певних одиницях вимірювання. Третій етап найчастіше є елементарним висновком за даними вимірювання, які здійснені за допомогою критерію оцінювання. Нарешті, порівняння необхідне для того, щоб визначити місце нового результату серед інших наявних рейтингових значень.

Для визначення рівня наукової діяльності необхідно виділити показники та критерії якості, які підлягають оцінюванню. Такі критерії повинні задовольняти наступним вимогам [2]:

– повинні бути об'єктивними, дозволяти оцінювати досліджувану ознаку однозначно, не допускаючи суперечливих оцінок різними експертами;

– повинні бути адекватними та валідними, тобто оцінювати саме те, що має на меті оцінити експерт;

– повинні бути нейтральними по відношенню до досліджуваних явищ.

Алгоритм побудови критеріїв оцінки наукової роботи може бути наступним.

1. Сформулювати мету експертизи і задачу вимірювання за допомогою кожного з критеріїв.

2. Розглянути безпосередньо об'єкт оцінювання та проаналізувати основні його ознаки, з яких обрати найбільш суттєві.

3. Сформулювати структуру інтегрованого критерію якості наукової роботи. Доречним при цьому буде використання графової моделі, у вершину логічного дерева якої встановлюється вища ознака, а інші – підпорядковуються їй і розташовуються на нижчих рівнях дерева.

4. Визначити вагові коефіцієнти важливості еталонних ознак наукової роботи. Для цього використовують статистичні методи або використовують нормативні показники.

5. Розробити інструментарій для оцінки якості наукової роботи. Для кожної еталонної ознаки підбирається метод вимірювання (наприклад, рецензування).

6. Розробити норми оцінювання для критеріїв якості наукової роботи у вигляді бальної або відсоткової системи.

Для оцінки основних результатів наукової діяльності пропонується використати наступні критерії:

– актуальність дослідження (пріоритетні напрями розвитку держави, розвиток певної галузі економіки України, плани регіонального розвитку, плани вищого навчального закладу або іншого суб'єкта економіки, плани окремого структурного підрозділу (кафедри, наукової школи));

– наукова новизна (наукові результати отримані вперше, є новими для певного напрямку дослідження, розроблено новий підхід, нові методи дослідження, розроблено програмну реалізацію методу);

– теоретична значущість (розроблена нова теорія, внесені суттєві зміни в існуючу теорію, результати дослідження доповнюють або уточнюють окремі теоретичні результати, введені нові поняття, технології, методики прийоми, методи тощо);

– практична значущість (для всієї науки в цілому, для розв'язування практичних задач окремого підприємства чи організації, для вирішення конкретної поточної задачі);

– масштаб впровадження результатів (світовий, загальнодержавний, обласний, міський, районний, у межах окремої організації);

– рівень апробації (міжнародні гранти, патенти, конференції; всеукраїнські конференції та проекти; міжвузівські та регіональні конференції, загальноуніверситетські заходи, наукові семінари кафедри);
 – рівень узагальнення (публікації у вигляді монографій; навчальних посібників з грифом МОНМСУ; фахових виданнях з переліку ВАК; в інших наукових журналах та збірниках; у матеріалах конференцій).

Комплексна оцінка якості наукової роботи виконується за формулою:

$$K_s = \frac{1}{L \cdot N} \sum_{i=1}^L \sum_{j=1}^N v_i \cdot K_{ij},$$

де L – кількість критеріїв,

N – число експертів,

K_{ij} – бал, який надано i -му критерію j -м експертом;

v_i – ваговий коефіцієнт i -го критерію.

При цьому вагові коефіцієнти повинні задовольняти умову нормування:

$$\sum_{i=1}^L v_i = 1.$$

Таким чином, кваліметричний підхід дозволяє максимально наблизити оцінювання якісних показників наукової діяльності до об'єктивного рівня.

Перелік використаних джерел

1. Субетто А. И. Квалиметрия / А. И. Субетто. – С.Пб. : Астерион, 2002. – 288 с.
2. Новиков А. М. Научно-экспериментальная работа в образовательном учреждении / А. М. Новиков. – М. : Профессиональное образование, 1998. – 134 с.
3. Субетто А. И. Введение в квалиметрию высшей школы : учеб. пособие : в 4-х кв. / А. И. Субетто. – М. : Исследовательский центр Гособразования СССР, 1990. – Кн. 1.
4. Черепанов В. С. О кваліметрическом анализе диссертационных исследований по педагогике / В. С. Черепанов, Е. Г. Булатова // Высшее образование сегодня. – № 10. – 2009. – С. 50–53.

ОПОДАТКУВАННЯ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ ЯК ФАКТОР АКТИВІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

*Г. Ю. Свідзінська, аспірантка,
 ДВНЗ «Київський національний економічний університет
 ім. Вадима Гетьмана»*

Однією з умов розвитку як окремих суб'єктів господарювання, так і країни в цілому, є активізація інвестиційного процесу та зміцнення інвестиційного ринку. Характеризуючи інвестиційний клімат України, можна виділити такі основні проблематичні фактори впливу, які беруть до уваги інвестори: економічна сфера (рівень інфляції, стабільність національної валюти і т. д.), організаційно-правова база (законодавство, стан судової системи, бюрократія), податкова система (податкове навантаження тощо), міжнародний імідж, політична стабільність, регуляторна політика (відносини з контролюючими державними органами), кадрові проблеми.

Аналізуючи методи активізації інвестиційної привабливості України, слід звернути увагу на діючу податкову систему, оскільки саме це є визначальним фактором взаємодії держави та суб'єктів господарювання, адже показує, наскільки задовольняються фінансові інтереси обох сторін. Так, метою податкової політики держави є наповнення дохідної частини бюджету з різних джерел для покриття витрат. В той час, як метою податкової політики акціонерного товариства є зниження податкового навантаження та податкових ризиків задля збереження його фінансової стійкості та стабільності.

Тобто, актуальність даного питання полягає в проблемі пошуку консенсусу, що являє собою сукупність форм та методів, за допомогою яких з боку держави на податковому рівні будуть створені ефективні та інвестиційно привабливі умови для функціонування акціонерних товариств.

Найбільш проблематичним питанням у сфері оподаткування акціонерних товариств є саме оподаткування дивідендів. В Україні виплачені дивіденди, оподатковуються двічі: спочатку податок на прибуток сплачують емітенти корпоративних прав, а потім акціонери сплачують особистий прибутковий податок зі своїх доходів.

Основними недоліками системи оподаткування дивідендів можна назвати механізм авансування податку на прибуток та оподаткування дивідендів за привілейованими акціями, що виплачуються на користь фізичних осіб. Перший недолік, пов'язаний із вилучення коштів, в умовах недостатності внутрішніх інвестиційних ресурсів навіть за умов тимчасового вилучення не виправдовує мети запровадження. Щодо другого недоліку, то необхідно підкреслити принципову